

Staten næppe er tjent med, at der, hvad man ser daglig, salbydes Arkana, Lægemidler, om hvilke det er tilstræffelig godtgjort fra lægevidenskabelig Side, at det er rene Humbugartikler, og de ville blive brugte endnu kraftigere, end det nu er Tilfældet, hvis vi faae en Lov som denne. Jeg begriber ikke, hvorledes man her kan komme til at opgibe den Ret, som nu lægevidenskabelig Examen giver de Studerende, en Examen, som kun tages efter et overordentlig vanskeligt og meget besværligt Studium, naar man f. Ex. ikke samtidig opgiver den Ret, som følger med juridisk Examen. Jeg veed ikke, hvorfor man griber ind i den ene Examens Rettigheder og ikke i den andens. Jeg kunde til Nød forstaa, at man sagde, at her til Lands vilde man gaa til en faa radikal Foranstaltning, at Examen ingen Ting betød, at det fremtidig skulde komme an paa Mandens Dytighed i det praktiske Liv, saa at han altsaa skulde staae andre Beviser paa Dytighed end Examen, at man altsaa gif til absolut Frihed til Udøvelse af ethvert Erhverv, men naar man dog skal blive ved Examen paa andre Punktter, hvorfor da alene paa dette Punkt bortstaae den Rettighed, som Examen tidligere har givet? Jeg tror, at der er en uheldig Ting ved at diskutere denne Sag, og det er den, at man i Almindelighed vil sige, at Lægerne ere bange for Loven, bange for, at det skal gaa ud over Pengespungen; de ville have Lov til at helbrede de Syge, kurere eller slaae Syge ihjel, uden at der fra anden Side kan udøves en lignende Virksomhed. Jeg tror imidlertid efter det Kjendskab, jeg har til Lægerne — og det ønsker jeg at sige — at der ikke er en saadan Frygt for Konkurrence. Det har i Tydskland vist sig, naar jeg undtager, at der er færre Læger, som nedstaae sig i Provindsierne, eftersom det er en meget vanskelig Stilling at være Provindslæge og i pekuniær Henseende i Almindelighed overordentlig Ret, at Lægerne have paa ingen Maade lidt ved, at der er kommen en ny Foranstaltning som nævnt. Jeg tror ikke, Lægerne have Brødnid, fordi de gaa imod dette, men de se og paavise den Urimelighed, der ligger i, at Folk, som ikke forstaa sig paa Sygdomme, skulle have med dem at gjøre. Jeg tror, at jeg paa ingen Maade kan gaa med til et saadant Forslag. Jeg vil i alt Fald sige, at hvorledes Forslaget ellers vil blive modtaget her i Thinget, kan jeg ikke være med til at give det min Stemme. Det ønsker jeg for nødvendigt at sige, for at ikke min Tausshed skal blive misforstaaet.

G. F. Larsen: Jeg maa tillade mig at bemærke, at jeg omtrent af samme Motiver som den ærede sidste Taler (Brandes) i Grunden ser Sagen aldeles paa samme Maade som han, og ligesaa lidt som han er i Stand til at slutte mig til det foreliggende Lovforslag. Jeg maa være ganske enig med ham i, at det, som her foreslaas, hvad ogsaa den ærede Justitsminister har udtalt, gaar i Grunden ud paa fuldstændig at borttage de Garantier, man hidtil har havt mod Kvalfæleriet. Naar vi indskrænke Straffen til at skulle falde i de Tilfælde, hvor Kurren har medført Stade, komme vi vist aldrig til at straffe her. Det er i det Hele taget ikke ganske retfærdigt, forekommer det mig, at fastsætte Straffene efter de Følger, som maaske ganske tilfældig kunne komme af en Handling. Det er, forekommer det mig, noget ubilligt at sige, at Vedkommende, hvis Kur maaske ved et rent Tilfælde har medført stadelige Følger, skal straffes, naar en anden eller den samme Kur ikke vilde have medført nogen Straf for ham, jaafremt der ingen Stade var indtraadt. Det er i sig selv ingenlunde nogen ganske onskelig Maade at drage Grændsen paa mellem det Strafbare og det Ustrafbare. Det er ganske vist, at den Omstændighed, at stadelige Følger indtraede, kan være et Moment med ved Straffens Bestemmelse, men ved at afgjøre, om Noget er strafbart eller ei, tror jeg ikke, man maa tage Hensyn til Følgerne, men kun til Handlingen i sig selv. At det, at tage en Syg i Kur, naar man ikke har de af Staten foreskrevne Kundskaber og har aflagt de foreskrevne Prøver derfor, er strafbart, er ganske naturligt. Omsorgen, der vises her, vises netop for de Ukyndige, og paa dette Punkt ere vi, som ikke ere Læger, i Grunden Alle ukyndige. Det er let forstaaeligt, at de Mennesker, som maaske have prøvet alle Læger og ikke ere naaede til Helbredelse, i deres Mismod kunne gribe til den Udvei at søge kloge Røner og maaske fatte Tillid dertil. Det er Noget, der altid har fundet Sted, og som man til alle Tider vil se, at de, der ere opgivne af Lægen eller have opgivet sig selv, søge ethvertsmøstet Middel, og det kan man ikke fortaente dem i, men noget Andet er, om det gaar an fra Statens Side at autorisere, at Saadant sker. Det tror jeg, den paa ingen Maade kan gjøre, thi derved aabner man aldeles ubegrændset Muligheden for Optæfferi og Bedrageri lige overfor de Godtroende, som ikke ere i Stand til at værge sig selv. Det er et Hensyn, som man absolut maa tage, og som Statens Lovgivning paa alle andre